

Štampa vsak četrtak in velja
za poštno vredn. v Mariboru
in pošiljanje na dom
na celo leto 32 D, pol leta
16 D, četrt leta 8 D. Izena
Slovenskega 64 D. Naročnina
se pošlje na upravnishve
sloven. Gospodarja v Mariboru,
Koroška cesta 5. —
List se pošilja do odpo-
usti. Naročnina se plačuje
naprej. Tel. interurban 113.

Posamezna številka stane 130 din.

Poštnina plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru,
Koroška cesta 5. Rokopis
se ne vrača. Upravišitve
sprejema naročnino, inserate
in reklamacije.
Cene inseratov po dogovoru.
Za večkratne oglase primeren
popust. Nezaprete reklamacije
so poštnine proste. Čekoval
račun poštnega urada Ljub-
ljana 10.603. Telefon ista-
urban 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

30. številka.

Maribor, dne 29. julija 1926.

60. letnik.

Za proglasitev Slomška — blaženim.

Slomšek — božji mož.

Dobri Bog deli posameznim narodom v času preizkušnje moč, da ga vodijo po pravi poti, ki končno pelje k — Bogu samemu. Takega božjega moža je dobil slovenski narod v lavantinskem škofu Slomšku.

Anton Martin Slomšek je živel in deloval v času, ko se je naš narod začel zavedati svoje narodnosti, ko pa je tudi pod krinko skrit se začel širiti pri nas liberalizem, svobodnjaštvo v vsem, brezverstvo. Da bi pa Slomšek svoj narod obvaroval pred to nevarnostjo, mu je sklenil dati čimveč solnce krščanske omike. Zato je sebi in vsem postavil geslo: »Sveta vera bodi nam luč, materin jezik bodi nam ključ do edine zveličavne narodne omike.«

Po tem geslu je deloval. Sveto je bilo njegovo delo že samo po sebi in po njegovem blagem namenu. Sveto je bilo, ker je radilo in se rodi toliko sadov krščanske omike med slovenskim narodom, kakor morda ne delo koga drugega. In slovenski narod je tako zaupal na svetost Slomška, da se mu je začel priporočevati, da je začel njegov grob obiskovati. In vedno pogostejše se je pojavljala svetost Slomškove priprošnje, vedno številnejše so postajale zahvale za uslišano molitev. Tiho, a neizgovorjeno je bilo hrepenenje slovenskega naroda, postaviti Slomška na — oltar.

Dokazi Slomškove svetosti.

Predno more sv. Cerkev proglasiti koga za svetnika, mora zbrati vse različne podatke. Sedanjí lavantinski škof presveti dr. Andrej Karlin je razbral to tiho željo slovenskega naroda in se je odločil za veliko delo vseh priprav, ki so v tistem potrebne. Z odlokom dne 22. 3. 1926 je imenoval mil. g. dr. Ivana Tomaziča, hišnega p. lara sv. Očeta in stolnega dekana v Mariboru, da zbere vse podatke o Slomškovem življenju ter pripravi gradivo za škofijsko komisijo, ki se bo svojedobno sestavila, da to zadevo natanko preišče, presodi in predloži na pristojnem mestu v Rimu. Na vse župne urade so bile te dni razposlane vprašalne pole, v katere bodo duhovniki vpisali vse, kar sami vedo, ali bodo od drugih izvedeli o Slomšku. Verniki bodo s prižnice povabljeni, da naj pri dušnem pastirju povedo vse, kar jim je znanega o Slomškovi svetosti. Ako kdo sam želi vprašalno pole, naj se prikladi škof. ordinarijatu v Mariboru. Tekom treh mesecev, to je do 31. oktobra 1926, naj bi se to delo izvršilo.

Pomen Slomškove svetosti.

Dasi majhen po številu, je naš narod velik po svoji omiki. Danes slovenski narod v celi naši državi kulturno najvišje stoji. Toda njegova krščanska kultura je v nevarnosti, kajti so ljudje, ki hočejo vzeti luč našemu narodu, vzeti mu sv. vero potom svojih knjig in časopisov, potom svojih organizacij, ki se že zdaj sramujejo križa in molitve. Ta nevarnost je večja, kot si jo morda predstavljamo! A kaj bo naš narod brez vere? Veliki narodi, ki so zavrgli vero, so propadli in izginili, koliko hitreje bi se to zgodilo z našim narodom. Ko pa bo Slomšek na naših oltarjih, pa bo videl narod svojega moža, ki bo pred njim kot trajni voditelj krščanske narodne omike in svetega življenja. Novo versko življenje bo prevzelo srca vseh Slovencev, tudi srca tistih, ki so si jih že ohladili po brezbožni sapi svobodomiselstva.

Zadnji Mohikanec.

Povest iz leta 1757.

Po J. F. Cooper-ju predelal Al. Benkovič.

»To bi vam jaz lahko razložil«, je rekel Heyward. »Prav dobro poznam ta glas, ker sem ga večkrat slišal na bojiščih. To je tisti grozni glas, ki z njim zakriči konj v smrtnem strahu. Ali je moj konj postal plen roparskih živali, ali pa vidi nevarnost in si ne more pomagati. V jami tega glasu nisem mogel spoznati, tu zunaj pod milim nebom pa sem prepričan, da se ne motim.«

Lovec in njegova tovariša so z največjim zanimanjem poslušali to priprosto razlago. Indijanca sta kriknila svoj izraziti »huk!«, lovec pa je malo pomislil in odgovoril: »Ne morem vam ugovarjati, ker se malo spoznam na konje. Mogoče, da se je tolpa volkov zbrala na naprej močleži skali, plašne živali pa po svojih močeh ljudi kličejo na pomoč. Unkas«, je nadaljeval po delavarsko, »pelji se s čolnom po reki navzdol in vrzi plamenico med zverine, sicer bo naredil strah, česar ne zmorejo volkovi. Potem jutri zjutraj ne bomo imeli konj, ki jih nujno potrebujemo, da pridemo naprej.«

Pravkar je hotel mladi Indijanec stopiti v čoln, ko se je z brega oglasilo tuljenje in se hitro izgubilo v gozdovih. Bržkone so bili preplašeni volkovi pustili svoj plen in pobegnili. Unkas se je takoj vrnil. Še enkrat so se posvetovali, potem pa je rekel lovec popotnikom: »Najboljše bo, ako sedemo pod to bukev v senco, ki jo dela mesec, in počakamo, kaj nam Bog določi. Govorite šepetaje, še bolj-

Slomšek-svetnik bo vez z razkolnimi brati.

Pravoslavni Slovani so sicer krščanski, a ločeni so od prave Kristusove Cerkve, zato jim pravimo: razkolniki. Imamo sicer eno vez svetnikov z njimi, to sta sv. brata Ciril in Metod, toda ta dva sta živela tedaj, ko narod za ta razkol še ni vedel, dasi sta sv. Ciril in Metod zavrnila razkol. Slomšek pa je živel v času, ko se je narodno sorodstvo med Slovani obnovilo, ko se je pa tudi ta razkol začutil bolj kot prej kedaj. Slomšek je bil, ki je hotel ta prepad čimprej premostiti. Ustanovil je bratovščino sv. Cirila in Metoda ravno v ta namen, da prosimo za sebe in za svoje razkolne brate Slované. Ta njegova svetniška molitev se gotovo tudi dandanes obnavlja pred oltarjem božjim in se bo obnavljala, dokler razdvojenih ne zjedini.

Zaupajmo!

Težka in dolga je pot tega hrepenenja našega naroda, da bo častil Slomška — svetnika. A trdno zaupamo, da se bo Bog ozrl na naše molitve, na naš narod in mu bo dal zavetnika svetnika. Slomšek sam nam je nekako dal poguma, ko je zapisal: »Kar se nam nemogoče zdi, lahko in hitro Bog stori!«

Nujna pomoč Sloveniji.

Letošnje leto je prineslo toliko vremenskih nezdod, kot redko katero. Deževje je povzročilo p opoljih in vinogradih veliko škodo. To škodo so razširile in povečale povodnji, ki so nastopile kot posledice dolgotrajnega deževja in nenavadno številnih in močnih neviht. Večalimani vsi deli naše države so prizadeti od vremenskih nezdod. V Baranji, to je v pokrajini med Dravo in Donavo, v Bački, na Hrvatskem, v Srbiji in drugod so nastopile povodnji, ki so poplavlile na tisoče in tisoče orolov obdelane zemlje. Na tisoče meterskih stotov žetve je s tem uničenih.

Med tistimi pokrajinami, ki so vsled deževja in povodnji in drugih nezdod to leto hudo prizadete, zavzema Slovenija mesto v prvih vrstah. Osobito naša Štajerska je trpela veliko in trpi naprej.

Naša Štajerska ima polno nereguliranih rek in poto-
kov, ki so vsled neprestanega deževja in hudih neviht nastopali v ulogi deročih rek, katere so pokončale pridelke na poljih, pustošile travnike, rušile domove in gospodar-
ska poslopja. Sotla, Pesnica, Voglajna, Grajena, Savinja, Hudinja, Dravinja, Ščavnica, Bistrica itd., vse so izstopile iz svojih bregov, rušile in pustošile okolico daleč na dolžino in širino. Kar je povečalo škodo, je to, da je voda sta la dolgo časa po travnikih in njivah, ker ni mogla odteči. In ne samo to. Ko je voda odtekla, so se dogodile druge nevihte in neurja, in rečice in potoki so zopet narastli ter poplavlili zemljo.

Poslanci SLS so se bodisi ustmeno bodisi s pismeni-
mi interpelacijami in ulogami obrnili na vlado ter jo opozorili na povzročeno škodo in na dolžnost, ki jo ima vlada izvršiti v tem oziru. V imenu vseh poslancev je predsed-
nik Jugoslovanskega kluba dr. Anton Korošec 20. jul. vložil interpelacijo na ministrskega predsednika in na vse pristojne ministre. Interpelacija slove tako-le:

»Kakor drugi deli države, tako je tudi vsa Slovenija v ljubljanski in mariborski oblasti, osobito pa v mariborski oblasti, utrpela vsled dolgotrajnega nevremena izredno veliko škodo.

Neprestano deževje je tako napojilo zemljo, da voda ni več odtekala in vsihavala. Vsled tega se je na poležanem žitu začela kvariti bilka in klas; nastavljeni krompir

še pa bi bilo, če bi si vsak samo mislil, kar bi rad povedal.«

Lovec je govoril z resnim glasom. Vsi so se ravnali po njegovem nasvetu. Heyward je prinesel iz jame nekaj naročajev sasafrovih vej in z njimi sestram pripravil ležišče. Sam je legel v njiju bližino, pevec pa je v skalni razpoki raztegnil svoje dolge ude. Tako je minilo nekaj ur brez motenj. Luna je bila medtem dosegla vrhunec in milo sijala na mirno dremajoči sestri, ki sta se objemali v spanju. Duncan je z ogrinjačem pogrnil speči sestri ter si skalo izbral za vzglavje. David je že dajal od sebe glaso-
vede, ki bi bili silno žalili njegov nežni posluš, ako bi bedel. Samo Sokol in Mohikanca so se branili spanja in so čuli neprestano. Nepremični kot skala, ki je bila kakor zrasla z njimi, so s paznim očesom pregledovali temno črto drevca na obeh straneh reke. Tako so vztrajali, dokler ni zašla luna in je slaboten svit nad vrhovi drevca na vzhodu naznanil bližajoči se dan.

Sokol se je zganil prvi. Splezal je preko skale, stresel Heywarda iz spanja in ga poklical: »Čas je, da gremo na pot. Vzbudite dami in bodite pripravljeni, da stopite v čoln, ko ga pripeljem.«

Duncan je previdno stopil k spečima sestrama in po-
šepetal: »Kora! Eliza! Po koncu! Čas je, da odidemo!«

Mlajša sestra je preplašena glasno kriknila, starejša pa je strahoma planila pokoncu. Ni še bil namreč izgo-
voril, ko se je oglasilo grozno kričanje, ki je tudi njemu vso kri pognalo k sreč. Zdelo se je, kakor bi bilo peklo izpustilo vse svoje hude duhove, ki so sedaj vsevprek tu-
lili in kričali. Nihče ni mogel povedati, odkod je prihajal ta hrup. Polni so ga bili gozdovi, votline, skale, rečna struga in zrak nad njo.

je začel gniti in rastlina veneti; rast koruze je zaostala; seno se ni moglo povsod pokositi in pospraviti; skratka: vsa polja in vse livade so trpele škodo.

Vse porečje Save, Drave in Mure je od vode večkrat tako narastlo, da so nastale velike poplave, ki so kulture na njivah in travnikih, v kolikor in kjer že tega ni uničilo deževje, opolnoma uničile. Travniki so od blata in peska preplavljeni, da tudi otave ni pričakovati, polja so prena-
močena, vse ceste in poti poškodovane.

Hudourniki so potegnili seboj drevje, odnesli zemljo, preplavili z zemljo in kamenjem doline, raztrgali ceste in mostove. Posamezniki, občine in okrajni (cestni) zastopi so pretrpeli veliko škodo.

Ponekod so se potegnili plazovi ter odnesli s seboj hiše, vrtove, drevje in kulturno zemljo.

Vinogradi in hmeljišča se niso mogla v slabem vre-
menu dovoljno in pravilno razvijati, na njih so se razpasle različne bolezni in tako bo tudi na teh dveh kulturah škoda, ki čaka posestnike, ogromna.

Gospodarska kriza, ki že itak razjeda življensko moč Slovenije, se je v njej vsled neprestanega slabega vreme-
na in mnogokratnega neurja nepričakovano poostрила, tem bolj, ker mora posestnik vsled majhnega obsega in nero-
dovitnosti zemlje svoje pridelke od žetve do žetve upora-
biti za hrano, prodajo in nove setve ter je vsaka prihra-
nitev preko enega leta izključena. Sloveniji preti že bodo-
če gospodarsko leto pomanjkanje za človeka in živino po-
trebnih živil, po nekaterih krajih celo glad in lakota.

A prizadeti niso samo posestniki, kočarji, viničarji, ampak tudi delavci v mestih in na deželi, ki imajo svoje vrtove, ali pa najeto zemljo. Prehranitvena kriza bode v Sloveniji, kakor se je bati, splošna.

Vsled tega predlagam v imenu vseh poslancev Jugo-
slovanskega kluba, katerih kraji so vsi prizadeti, sledeče
nujne predloge:

1. da se takoj uradno popiše in določi nastala škoda, kjer se to še ni zgodilo;

2. da se odpiše zemljiški davek;

3. da se pri odmerjanju osebne dohodnine v polni meri uvaža letošnja ogromna vremenska škoda;

4. da se ustavi iztirjavanje davkov in vseh rubežni;

5. da se najbolj prizadetim posestnikom, kočarjem, viničarjem in poljskim delavcem dajo takoj primerne pod-
pore;

6. da se vse podvzame, da bo imelo prebivalstvo Slo-
venije do prihodnje žetve dovolj hrane, da se to takoj zgo-
di že sedaj za popolnoma poškodovane kraje. Za popolno
uničene posestnike naj se poskrbijo pravočasno po-
trebna semena;

7. da se posameznikom, a predvsem občinam in okra-
jem določi za popravilo poškodovanih potov, cest in mos-
tov potrebne denarne svote;

8. da se podpore in olajšave delijo vsem prizadetim
pravično in objektivno.

Naša želja bi bila, da bi mogli vso nesrečo, ki je zad-
nji čas zadela tudi Slovenijo, opisati in razložiti ter staviti
primerne predloge tudi ustmeno pred narodno skupščino,
ali potem nujne interpelacije, ali potem nujnega predloga.
Ker nam ni to mogoče zaradi nezasedanja narodne skup-
ščine, zato stavimo pismenim potom na Vas, gospod mini-
ster, vprašanje:

Ali hočete naše stavljen predloge v polni meri uva-
ževati ter težko prizadeti Sloveniji nuditi hitro pomoč?

Prosim Vas zaradi važnosti zadeve takojšnjega odgo-
vora.«

Tudi Davida je predramilo strahovito kričanje. Dvignil je dolgo postavo, si z obema rokama mašil ušesa in kričal: »Kaj pa je to? Odkod ti grozni glasovi? Ali se je peklo odprlo?«

Bliski in treski iz deseterice puškinih cevi z obeh bregov so odgovorili, ko je bil neprevidno izpostavil svojo osebo. Nezavesten se je nesrečni pevec zgrudil na skalo, kjer je toliko časa mirno spal. Ko je David padel, so so-
vražniki od veselja divje zakričali, a tudi Mohikanca sta kljubovalno s podobnim glasom odgovorila. Streljalo se je od obeh strani brez uspeha, dokler Sokol ni pogodil in smrtno zadel napadalca, ki je bolešno zakričal. Vse je kazalo, da se je umaknil sovražnik po tej mali izgubi, kajti naenkrat je bilo vse tiho kot poprej.

Duncan je porabil to ugodno priliko, dvignil na rame nezavestno pevčovo telo in ga nesel v ozko skalno razpo-
ko, kamor sta se bili rešili deklici.

»Revež je rešil svoj skalp«, je rekel Sokol. »Vendar nam je dokazal, da ni dobro, ako ima človek predolg jezik.«

»Ali ni mrtev?« je razburjena vprašala Kora. »Morda mu lahko s čim pomagamo?«

»Ni nič hudega. Ko se malo naspi, se zopet zave. Se-
daj pa«, se je obrnil k možem, »se pripravimo na nov napad.«

In res niso dolgo čakali na njega. Zopet je odmeval zrak divjega tuljenja. Nekaj divjakov je porinilo v vodo drevesne hlode. Oprijeli so se jih in pustili, da jih je tok nesel proti otoku. Najsprednejšega izmed štirih predz-
nežev, ki so bili že zlezli na kopno in plezali po skalah, je kazalo, da se je umaknil sovražnik po tej mali izgubi, kajti naenkrat je bilo vse tiho kot poprej.

Temo bodočnosti

predreti nam ni usojeno, ali to je gotovo, da bodočnost nervoznih, nespeh in lahko razdražljivih ne more biti prijetna, ako pravočasno ne mislijo na jačanje in pomirjenje svojih živcev. Umivanje in drgnjenje z že 27 let pri-

Poslanci Jugoslovanskega kluba s svojim predsednikom na čelu so opozorili vlado na velikansko škodo, ki so jo dež, nevihte in povodnji povzročile v Sloveniji, in hkrati so opomnili vlado na njene dolžnosti napram ljudstvu. Na vladi je sedaj, da izpolni utemeljene zahteve zastopnikov slovenskega ljudstva. Vlada, ki se imenuje »se-ljaško«, kmetsko, doslej ni pokazala, da bi ji brige in te-žave kmetskega ljudstva bile pri srcu. Bomo videli, kaj bo sedaj storila, ko slabo gospodarsko stanje našega ljudstva zahteva nujno pomoč!

Kaj hočejo naši na-sprotniki?

Dopis iz kmetskih krogov z Dravskega polja.

Po raznih krajih se vsiljuje demokratiški časopis »Domovina«. Lista si, kolikor je meni znano, ni nihče sam naročil, ampak ga naročuje krajevna organizacija SDS.

Glede lista vlada dvojno mišljenje: eni so mnenja, da je list veri sovražen, drugi pa pravijo, da ne. Tudi list sam trdi, da nima nič proti veri. Kje je torej resnica? Jaz ta list poznam, zato menim tako-le:

»Domovina« naravnost veri ne nasprotuje, kajti gos-podje okoli »Domovine« vedo dobro, da če bi se v svojem listu pokazali naravnost veri sovražne, bi ne imeli nobe-nega naročnika vsaj med zavednimi katoličani ne. Vendar pa list napada duhovnike, torej tudi Cerkev, in piše take stvari, ki človeškemu srcu škodujejo ter mu počasi jem-ljejo ljubezen do vere in cerkve in ga napolnjujejo z neko tajno mržnjo.

V »Domovini« tudi najdeš dopise, ki jih tja pošiljajo razni podrepani. Tudi v teh dopisih se čisto napadajo duhovniki, češ, da se mešajo v politične stvari. Demokra-tje so namreč mišljenja, da se duhovnik ne sme pečati s politikom. Jaz pa pravim: če bi duhovniki stopili v vrste de-mokratov, bi demokratje nad vse poveličevali njihovo de-lo. Ker se pa naši duhovniki in naši poslanci vedno in vztrajno borijo za dobrobit ljudstva, jih hočejo liberalci kratkoma odstraniti, da bi potem lažje pridobili kmeta in delavca.

Nam je duhovnik vsestransko potreben. Rabimo ga v cerkvi, ravnotako tudi na političnem polju, ker le on je zmožen postaviti dobre predloge. To pa razne liberalne dok-torje in kapitaliste jezi, ker vedo, da kmetskega in de-lavskega ljudstva ne morejo pridobiti, dokler ima dobre, razumne in poštene voditelje.

»Domovina« kajpada piše, da je SLS kriva ogromnih davkov. Mi dobro vemo, da v tem oziru »Domovina« grdo in ostudno laže. Poslanci SLS niso nikdar glasovali niti za vinar davčnega povišanja, niti za davek o trošarinah in pri-stojbinah. To so storili demokratje in samostojenci. Ravno poslancem SLS je kmetski in delavski položaj najbolj na-tačno znan, torej edino od njih imamo pričakovati boljših razmer, če bi se njihov program uresničil in njihove za-hteve izpolnile. Če je pa to delo dozdaj neuspešno, niso kri-vi sami, ampak so krivi tisti, ki so jih pri delu ovirali. SLS je vedno stala prva v borbi za zmanjšanje davkov.

Liberalci stavijo tudi zahteve, da se katehetje izklju-čijo iz šole ter da bi verouk učili posvetni učitelji, češ, da država nima denarja za veroučitelje. Jaz pa pravim, da je katehet otrokom v šoli tako potreben, kakor mati otročič-ku. Narod je tisti, ki plačuje davke, narod ne bode dopu-stil, da njihovo deo v verouku poučujejo učitelji. Med učitelji so tudi takšni ljudje, ki so sami verouka potrebni. Če se otrok v šolskih letih ne bode naučil krščanskega na-uka, pozneje se ga tudi ne bo. Ne opuščanja, ampak se po-množenja potreben je za našo mladino verouk. Če bi pa vlada vkljub temu drugače ukrenila, bi s tem vzela na se veliko pogreško, katere ji pošteno ljudstvo nikdar ne bi odpustilo. Če je v Srbiji tako, je to njihova stvar. Le po-

»Unkas«, je nato zaklical Sokol in potegnil dolgi nož, »loti se zadnjega, druge prevzameva Heyward in jaz. Le pridite, psi krvoločni, vam že pokažemo!«

Komaj je bil te besede zaklical bližajočim se sovraž-nikom, ko se je pred njim dvignil orjaški divjak peklen-skega obraza. Obenem se je drugi lotil Dunkana. Sokol in njegov nasprotnik sta z enako spretnostjo zgrabila drug drugega za roko, ki je držala nož. Eno minuto sta si tako stala nasproti. Vsak je hotel premagati moč mišic drugega. Nazadnje so jeklene kite belca premagale manj izurjene ude rdečkarja. Počasi se je posrečilo Sokolu, da mu je izvil svojo oboroženo roko. Takoj nato pa mu je ostro orožje zasadil v gola prsa, da se je sesedel mrtev.

Heyward pa je moral prestati še hujši boj. Kratka sablja se mu je bila zlomila o prvem naskoku. Samokrese je bil že prej izstrelil, tako da se sedaj ni mogel braniti z drugim kot s svojo telesno močjo. Vendar se mu je po-srečilo, da je kmalu razorožil sovražnika. Divjakov nož je padel na skalo. Sedaj je šlo samo še za to, kdo bo na-sprotnika zvrnil v zevajoči prepad. Čedalje bolj sta se borila bližala grozni globočini. Dunkan je čutil, da je pri-šel čas, ko mora napeti zadnje moči, ako hoče zmagati. A tudi divjak je napenjal vse svoje sile. Heyward je čutil, kako ga je Indijanec zgrabil za grlo. Videl je, kako se je porogljivo režal, kakor bi hotel reči, da rad umre, samo da belca s sabo vred potegne v prepad. Že je čutil, kako mu je telo omagovalo. Smrten strah mu je pretresel dušo.

V hipu največje nevarnosti pa je ugledal nad sabo in divjakom črno roko z bleščečim se nožem — Indijan-čeva roka je popustila, ko mu je kri brizgnila iz prereza-nega zapestja. Unkas je z vso silo oproščenega Heywarda potegnil nazaj in z vso močjo sunil od sebe divjaka, da je strmoglavil v strašni prepad.

ljubljenim domačim sredstvom »Fellerjevim« blagodiše-čim »Elsaflu-dom« umiruje, daje zdav ospanje, krepi živce in mišice, olajšuje bolečine v glavi, zobeh in licu ter se izkaže zmiraj kot izvrsten kosmetikum. Vedno zopet sliši-mo hvaliti Fellerjev »Elsaflu-dom« kot zanesljivo domače sredstvo zoper revmatične bolezni. Močnejši in boljsega delovanja kot francosko žganje. 6 dvojnatih ali 2 veliki

glejte si, gospodje, ljudstvo v Srbiji! Ko sem jih na veliki petek vprašal, ali imajo v svojih cerkvah božji grob, so odgovorili, da še nikdar o veliki noči niso bili v cerkvi ter ne vedo sploh, kaj da je božji grob. V tem oziru je dolž-nost slehernega katoličana, da stopi na noge in z vso od-ločnostjo zahteva verouk v šoli. Slovenci plačujemo o-gromne davke in zato tudi hočemo imeti svoje pravice.

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Zmanjšanje plač državnim nastavljenecem je sklenjena stvar. Znižali bodo po 5 do 20% in sicer tri mesece. Vsak mesec bodo na ta način dobili 50 milijonov dinarjev, skup-no torej 150 milijonov dinarjev, kar bo le za prvo silo in pomoč poplavljenecem.

V radikalni stranki je vedno večji nered. V Beograd je prišel Aca Stanojevič, ki je nekako »vremenski prerok« za razmere v radikalni stranki. V resnici je ta človek le agent za Pašiča, in kadar je nevarnost za Pašičevo politi-ko, pa pride, da »zloma« razpadajočo radikalno stranko. Kajti občinske volitve, ki se bodo dne 15. avgusta vršile po Srbiji in Črnigori, bodo nekaka sodba, ali še drži ra-dikalno nasilje, ali pa če že more ljudstvo samo odločati svojo usodo.

Radikali in radičevci. Neiskrenost in zvižanost enih kot drugih jih je združila na skupno delo. Neiskrenost je pa tudi vzrok, da ta RR ne drži in da se vedno bolj pojav-ljajo znaki, da bo ta zveza propadla. V tej kampanji so po-sebno radičevci veliko izgubili. Radikali so jim izvalili dr. Nikiča in še osem poslancev. Radičevci bi morali seveda delovati na to, da dr. Nikič, odpadnik, ne bo dalje mini-stroval poleg drugih radičevskih ministrov. Radič je že

mpetijski steklenici za 63 din., 12 dvojnatih ali 4 speci-jalne steklenice za 99 din., 36 dvojnatih ali 12 specialnih steklenic za 250 din., že obenem z zabojem in poštnino razpošilja po povzetju ali proti vnaprej poslanemu denarju lekarnar Eugen V. Feller v Stubici Donji, Elsatrg 341, Hr-vatska. — Posamezne steklenice »Elsafluja« po 9 din. v lekarnah in sorodnih trgovinah.

tudi vse poskusil, da dr. Nikiča izrine iz vlade. Radikali pa dr. Nikiča držijo samo zato, da znižajo vpliv in ugled Radičeve stranke. In kadar bo Radič izgubil svojo »moč«, ga bodo radikali vrgli iz vlade. Za vsak slučaj si zato radi-kali že iščejo nove zaveznike. Pribeževajo in Zerjav bi pa-dla na trebuh pred nje, da bi ju le vzeli, a ne bo nič. Pač pa se vršijo pogajanja med radikali in davičevci. Ti naj bi stopili v sedanjo vlado. Radičevci bi naj odstopili nekaj ministrskih stolčkov in s tem seveda tudi nekaj svo-jega vpliva, ker potem vlada ne bo več odvisna od radi-čevskih glasov.

Najlepši mir vlada v nar. skupščini kraljevine SHS. Kajti sej ni, dasi bi bilo ob času, ko je domovino zadela tolika nesreča poplave, pričakovati, da se bo vršilo tudi zborovanje v narodni skupščini. A RR vlada je bolj varna, če ni nič sej. — Tudi noben odbor ne deluje in nima sej. Tako vse delo v parlamentu počiva.

Trgovska pogodba z Madžarsko je podpisana. S tem so uredili tudi obmejni promet, da bo več reda na madžarski meji, kot ga je bilo dozdaj. Pričakovati je, da se bo do odnosa med obema državama, vsaj kar se prometa ti-če, po tej pogodbi zboljšalo.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Francoska republika doživlja najtežje čase, kar jih je dozdaj po vojni imela. V preteklem tednu je padla prejš-nja vlada. Socijalisti so nato sestavili novo vlado s Herio-tom na čelu. A ta nova vlada sploh ni vladala, ker je takoj dobila nezaupnico in je morala odstopiti. Zdaj je sestavil vlado Poincare. Kako in kako dolgo bo ta vlada zdržala, se še ne ve.

Naši prijateljski odnosi z Italijo se vedno bolj kaže-jo. Preganjanje duhovnikov in vse slovenske inteligence, zapiranje poštenih mož, preganjanje vseh, ki si upajo po-vedati ali pokazati, da so še Slovenci — to so res prija-teljski odnosi. Zdaj pa pripravljajo Italija še nekaj poseb-nega proti Slovincem. Začeli so razpuščati naša slovenska prosvetna društva, češ, da itak ima slovenska mladina na razpolago — italijanska fašistovska društva. Seveda mi Slovenci v državi SHS čutimo, da tako postopanje z našimi rojaki na Goriškem nikakor ne more tvoriti podlage pri-jateljskemu odnosu med obema državama. Zeleti je le, da bi naši vodilni politični krogi (posebno še zunanji mi-nister dr. Ninčič) pokazal, da se ne bo kar tako pustilo zatirati slovenskega naroda v Italiji.

Rudarska stavka v Angliji. Morda gre ta velikanski gospodarski boj h koncu. Zmagali so v njem delodajalci, lastniki rudnikov. Zmagala je pravzaprav sila, ker je med štrajkujočimi nastalo veliko pomanjkanje. Glad je ta veli-ka sila. Delavcev se prigljuje na tisoče vsaki dan na delo.

Kulturni boj v Mehiki. Dne 1. avgusta t. l. stopi v Me-hiki v Srednji Ameriki v veljavo protikatoliška postava, s katero se izpostavi katoliška Cerkev preganjanju, kakor v prvih krščanskih časih. Ker se bojijo izgredov in upo-rov, je vsa vojska pripravljena v bojni opremi. Kako pa dela vlada, kaže to-le poročilo: Ministrski predsednik Cal-les je prepovedal vsak verski pouk v šoli. Nadškofa v me-stu Mehiki in nekoga škofa iz province je Calles ukazal aretirati in zapreti, češ, da sta ljudstvo navajala k neizpol-njevanju veri in katoliški Cerkev sovražnih predsedniko-vih odredb. Navajala sta ljudstvo k temu, da skuša izvrše-vanje novih odredb, ki stopijo s 1. avgustom v veljavo, preprečiti, oziroma onemogočiti in prisiliti vlado, da jih iz-premeni. Če bo treba, je predsednik zagrozil, bodo voja-ške čete pomagale, da se bo novi zakon o brezverskem šolstvu do pičice izvršil. Nekatere katoliške šole bodo sku-sale čimveč svojega premoženja rešiti s tem, da se izselijo in izven mehikanskih mej nadaljujejo pouk za svoje učen-ce. Predsednik Calles sicer demantira vesti, da bodo vo-jastvo nastopilo proti katoliškim staršem, če bodo branili svojo versko svobodo v zasebnih šolah, toda z druge stra-

Močno je, da so nekatera mila dobra, boljše, kakor Schicht-ovo ni niti eno. Najboljše je edino:

Schichtovo milo

znamka „Jelen“.

Kupujte le najboljše milo! Pri uporabi se izkaže, da je najcenejše.

Bodite previdni, ako vam ponujajo druga mila kot „ravno tako dobra, kakor Schicht-ovo.“

Za najboljšo kakovost jamčita le ime „SCHICHT in znamka „JELEN“.

»Skrizte se!« je zavpil Sokol, ki je bil pravkar prema-gal svojega nasprotnika. »Nazaj, če vam je kaj za živ-ljenje!«

Mladi Mohikanec je zmagovalno zakričal, potem pa je s Heywardom naglo splezal navzgor v prejšnje skriva-lišče med skalami in grmovjem.

Divjaki na nasprotnem bregu so si komaj upali di-hati, opazujoč ta boj. Nihče ni več streljal, ker bi bil prav tako lahko zadel prijatelja kot sovražnika. Ko pa je bil boj končan, so pričeli masčevanja željni besno tuliti in streljati kar na slepo, kakor bi se v svoji besnosti hoteli znositi nad skalami in drevjem.

Čingagok je odgovarjal s premišljenimi, dobro po-merjenimi strelji. Ko je bil Unkas zmagovalno zakričal, je oče veselo odgovoril s kratkim krikom, potem pa je odgo-varjal s puško. Tako je minilo nekaj minut. Dasi so kro-gle padale kot toča, vendar nobena ni zadela za drevjem in skalami varno skritih prijateljev.

»Ta krogla je bila boljše pomerjena kot druge!« je ta hip vzkliknil Heyward, ko je tik njega krogla zadela v skalo. Sokol jo je pobral in pogledal ter je zamišljen re-kel: »Krogla je sploščena, kot bi bila prišla iz oblakov.«

Unkas je s puško pokazal v visok hrast, kjer se je bil skril divjak med vejami, molečimi daleč naprej čez vodo.

»Ti vrabi bi se v nebo zlezli, da bi mogli priti do nas!« je rekel Sokol. »Pazite nanj, da pripravim puško, potem se ga pa lotimo od dveh strani.«

Kmalu nato je gozdni tekač dal znamenje. On in Un-kas sta ustrelila oba naenkrat. Hrastovo listje in skorja je zletela v zrak, Indijanec pa je odgovoril s porogljivim smehom in s kroglo, ki je Sokolu čepico zbila z glave. Divjaki so zopet zakričali, toča krogel se je usula oble-ganec čez glave.

Odkar so ga zasledili, je divjak na drevesu streljal venomer, čeprav brez uspeha. Nazadnje je v svoji goreč-nosti vendarle pokazal kos noge, ki jo je Sokol takoj opa-zil. Oče in sin ustrelita, zadena, takoj za njima lovec — v drevesu je zabreščalo, razlegel se je rahel krik — po-tem pa je padla puška, v zraku pa je bilo videti viseti divjaka, ki se je obupno oprijemal veje.

»Usmilite se ga in dajte mu še en strel«, je kriknul Heyward in pogledal v stran, videč človeka v taki grozni smrtni stiski.

»Niti praška!« je vzkliknil Sokol. »Smrt mu je gotova, mi pa ne smemo tritati smodnika, kajti Indijanci se vča-sih bore po cele dneve. Sedaj gre za njihove skalpe ali pa za naše.« A tudi Sokol ni mogel več dolgo gledati ob-upnega prizora. Trikrat je usmiljeno dvignil puško, a tri-krat je zmagovalno sočutje, da jo je zopet odstavil. Nazadnje pa je vendarle sprožil: divjakovi udje so vztrepetali, glava mu je omahnila na prsi in njegovo truplo je kot svinco padlo v peneče valove.

»To je bil moj zadnji smodnik in zadnja krogla«, je rekel lovec nato. »Prav po otročje sem ravnal, saj je bilo vse eno, ali je padel v globočino živ ali mrtev. Unkas, poj-di doli v čoln in prinesi veliki rog. V njem je naš zadnji smodnik. Potrebovali ga bomo do zadnjega zrna, ker pre-dobro poznam Minge.«

Nekaj minut je preteklo, kar jih je zapustil Unkas. Zdajci pa je zakričal, da je vsa družba stekla doli k bregu. Treba je bilo samo pogledati na reko, da je bilo jasno, zakaj je zakričal. Ne daleč od brega je plaval po valovih njih mali čoln. Iz njegovega gibanja je bilo razvidno, da ga vodi nevidna sila. Nehote je lovec nastavljal puško, a jo je takoj zopet odstavil in zaklical iznenaden: »Prepoznal!«

(Dalje prihodnjič.)